

РЕШЕНИЕ

№ 20956

гр. София, 27.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 13.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **3427** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба с вх. № 9150 от 17.03.2026 г. и вх. № 9721 от 20.03.2026 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от Д. И. М., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], вх. А, ет. 4, ап. 15, чрез адв. Й. А. от ВАК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2, офис 1 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) г) от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 26-4332-000920 от 25.02.2026 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“ (ОПП), с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса отговорността, но не повече от 6 месеца“.

С жалбата се твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на процесуалния и материалния закон и е в несъответствие с целта на закона. Посочено е, че с обжалваната заповед е наложена мярка за нарушение на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, която норма е санкционна и не съдържа правило за поведение, което да бъде нарушено. Излагат се аргументи, че неспазването на изрично записаното в закона задължение да се уведоми собственикът на моторно превозно средство (МПС) за служебното прекратяване на регистрацията има правни последици. В тази връзка е подчертано, че ако собственикът не е бил уведомен за служебното прекратяване на регистрацията, не би могъл да съобщи този факт и на всяко лице, на което е предоставил управлението на автомобила. Инвокират се съображения, че веднага след проверката е отстранено нарушението и е предоставен на административно наказващия орган сключена

валидна застраховка „Гражданска отговорност“ (ГО). В хода на съдебното производство, оспорващият, редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото е постъпило писмено становище от адв. Й. А. от АК – В., с което поддържа жалбата, предлага да бъде уважена и претендира сторените съдебно-деловодни разноски.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА, № 774897 от 18.02.2026 г., издаден от Р. И. И., на длъжност „старши полицай“ при 08 Районно управление (РУ), СДВР, с който е установено, че на 18.02.2026 г., около 13:14 ч., Д. М. е управлявал лек автомобил Ф. Кю Бийтъл с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Д. К. М., в [населено място] по ул. Ч. Т. с посока на движение от ул. Т. към ул. И. А., като при извършена проверка срещу 89 ОУ е установено, че автомобилът не е регистриран по надлежния ред. Д. М. е подписал АУАН без възражение. С АУАН са иззети 2 бр. табели с номер СВ4113СЕ, СУМПС и СРМПС.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ на 25.02.2026 г. и е наложил принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з) гг) ЗДвП, а именно „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата и административната преписка документи, както и допълнително ангажираните такива.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14-дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на полицейски инспектор П. Х. П. при ОПП - СДВР по издаване на процесната заповед произтича от Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. и заповед № 513з-9570 от 13.09.2024 г. на директора на СДВР, както и писмо № УРИ 433200-48969 от 21.04.2026 г. на началника на 03 сектор „АО“ при ОПП – СДВР.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма, но не притежава задължителните реквизити, визирани в чл. 171, т. 1, б. „з) гг)“ от ЗДвП, във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, което води до съществено нарушение на производствените правила. В същата са посочени фактическите обстоятелства, възприети от органа, но липсва конкретизация на правните обстоятелства.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установените от административния орган релевантни

юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, респективно дали се следват разпоредените с акта правни последици.

Съгласно нормата, посочена като правно основание за издаване на процесния административен акт – чл. 171, т. 1, б. з) г) ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

Приложената на жалбоподателя ПАМ от фактическа страна се основава на управление на МПС със служебно прекратена регистрация поради несклучване на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ за управляваното от него МПС. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, посочена в заповедта, служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал.11 от Кодекса за застраховането (КЗ) и се уведомява собственикът на пътното превозно средство. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

В конкретния случай няма данни до собственика на автомобила да е изпращано уведомление за служебно прекратената регистрация на МПС по чл. 143, ал. 10 ЗДвП. г.

Видно от приложената по делото застрахователна полица № BG/22/126000627543 от 19.02.2026 г. за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за лек автомобил Ф. Ню Бийтъл с рег. СВ4113СЕ, се установи, че веднага след нарушението на 18.02.2026 г. и преди издаване на оспорената ЗППАМ от 25.02.2026 г., за процесното МПС има сключена валидна ЗГО. Следователно държавната принуда в конкретния случай, насочена едновременно срещу МПС, на което с АУАН са отнети регистрационните табели и срещу водача, се явява прекомерна и непропорционална. Обществения интерес е защитен, като с отнемане на регистрационните табели и СРМПС, а нерегистрираното превозно средство е спряно от движение. Същевременно държавната принуда по отношение и на жалбоподателя, се явява непропорционална, доколкото с още преди издаване на оспорената ЗППАМ е сключвана и застраховка "ГО" и следователно необходимостта от превенцията за извършване на повторно нарушение с това МПС е отпаднала.

С оглед гореизложеното няма надлежно приложени доказателства, че са налице основанията за извършено нарушение от категорията на посочените в разпоредбата чл. 171, т.1, б. з)г) ЗДвП, а именно чл. 175, ал. 3 ЗДвП, което означава, че на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка без наличие на правно основание.

Приложената на Д. И. М. с обжалваната заповед ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. 3)ГГ) ЗДвП) – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение на чл. 175, ал. 3 ЗДвП до решаване въпроса за отговорността“, е в нарушение и при неправилно приложение на материалния закон.

С оглед на гореизложеното, жалбата е основателна и оспорената заповед следва да бъде отменена. При този изход на спора, следва да се уважи като основателно направеното от жалбоподателя искане за присъждане на сторените съдебно – деловодни разноси в размер на 620,11 евро (шестстотин и двадесет евро и единадесет евроцента) – държавна такса и заплатено адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 2 от АПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Д. И. М. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) гг) от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 26-4332-000920 от 25.02.2026 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. И. М., ЕГН [ЕГН] сторените по делото съдебно – деловодни разноски в размер на 620,11 евро (шестстотин и двадесет евро и единадесет евроцента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: